

Latviešu valodā izdotie Neles Noihausas romāni:

- Sniegbaltītei jāmirst, 2014
 - Dūsmīgais vilks, 2016
 - Dzīvie un mirušie, 2018
 - Mežā, 2019
 - Mātes diena, 2021
-

“Kas vēju sēj” ir spriedzes piesātināts trilleris par mūsdienās aktuālām tēmām, tostarp klimata izmaiņām un alternatīvās enerģijas ieguvī. Šo romānu apdzīvo daudzi personāži, tiek izmeklētas gan slepkavības, gan kukuļošana, un Neles Noihausas prasmīgi savītais sižets, kā allaž, iepriecina uzticīgos lasītājus.

Amazon.de

Vācu rakstnieces Neles Noihausas romānos lieliski izgaismots ļaunums, kas slēpjas parastos cilvēkos, kuri dzīvo ikdienišķu dzīvi parastā pilsētā. Nepieciešama vien motivācija – to var radīt gan nauda vai atreibības kāre, gan vara vai paš aizsardzība –, un ļaunums atstājas un sāk darboties brīdī, kad to vismazāk gaida... Viņas darbi ir reālistiski, un lasītājam ir viegli iejusties un līdzpārdzīvot varoņu emocijām.

Thalia.de

**NELE
NEUHAUS**

WER WIND SÄT

NELE NOIHAUSA KAS VĒJU SĒJ

No vācu valodas tulkojis
Juris Miesnieks

821.112.2-31
No 170

Nele Neuhaus
WER WIND SÄT

Copyright © by Ullstein Buchverlage GmbH, Berlin.
First published in 2011 by Ullstein Taschenbuch Verlag.
All rights reserved.
Cover artwork and image © buerosued.de

Ši grāmata ir romāns. Jebkāda līdzība ar dzīvām vai mirušām personām vai notikumiem ir tīri nejauša un nav manis apzināti paredzēta. Vienīgais notikums, kas tiešām norisinājās līdzīgā veidā, ir 2009. gada novembrī notikušais romānā manis pārveidotais hakeru uzbrukums Austrumanglijas Universitātes Klimata pētniecības centram, kas guva lielu ievēribu pirms Kopenhāgenas klimata konferences. Tomēr es apliecinu, ka cilvēki, notikumi un institūcijas, kas iesaistītas manā stāstā, ir tīrs izdomājums, un es nevēlējos diskreditēt vai nomelnot nevienu dzīvu vai mirušu personu vai reāli pastāvošu institūciju.

Kida Roka dziesmas “*All Summer Long*” rindas ir no 2007. gadā izdotā albuma “*Rock N Roll Jesus*” (*Atlantic/Warner*).

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Juris Miesnieks, 2022
© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2022
ISBN 978-9934-0-9965-6

Prologs

VIŅA SKRĒJA pa tukšo ielu tik ātri, cik vien spēja. Nakts melnajās debesīs eksplodēja pirmās Jaungada sagaidītāju pāragri izšautās raķetes. Ja vien viņai izdotos sasniegt parku, svinētāju pūli, kurā varētu paslēpties! Viņa nepazīna apkārtni un bija pilnīgi zaudējusi orientāciju. Vajātāju soļi atbalsojās no māju augstajām mūra sienām. Tie mīna viņai cieši uz papēžiem, dzina aizvien tālāk no lielajām ielām, tālāk no taksometriem, metro un cilvēkiem. Ja viņa tagad pakluptu, viss būtu galā.

Nāves bailes aizrāva elpu, sirds dauzījās pret ribām. Ilgi viņa šādu tempu vairs neizturēs. Jā! Beidzot! Starp augsto māju bezgalīgajām fasādēm rēgojās drūma sprauga. Pilnā ātrumā viņa iegriezās šaurajā ieliņā, bet atvieglējuma sajūta ilga tikai sekundes daļu, līdz viņa aptvēra, ka ir pieļāvusi lielāko kļūdu savā dzīvē. Priekšā slējās gluds, akls mūris. Tās bija lamatas! Asinis šalca ausīs, viņas elsošana bija vienīgā skaņa pēkšņajā klusumā. Viņa noliecās aiz smirdošu atkritumu tvertņu rindas, piespieda seju pie raupjā, mitrā mūra un aizvēra acis, izmisīgi cerot, ka vīrieši viņu neredzēs un paies garām.

– Te viņa ir! – kāds pusbalsī iesaucās. – Nu šī ir mums rokā.

Iedegās kāds starmetis, viņa pacēla roku un apžilbināta vērās spilgtajā gaismā. Domas joņoja galvā. Vai vajadzētu saukt palīgā?

– No šejienes viņa netiks ārā, – teica kāds cits.

Soļi uz bruģa. Vīrieši tuvojās, tagad lēnām, bez steigas. Viņas ķermenis aiz bailēm sāpēja. Viņa savilka sasvīdušās plaukstas dūrēs, nagi sāpīgi iespiedās miesā.

Un tad viņa ieraudzīja *viņu*. Viņš iznāca gaismā un no augšas skatījās uz viņu. Uz mirkli uzplaiksnīja atvieglojoša cerība, ka viņš ir ieradies palīdzēt.

– Lūdzu! – viņa neskanīgi čukstēja un pastiepa viņam pretī roku.
– Es varu visu paskaidrot, es...

– Par vēlu, – viņš to pārtrauca. Viņa acīs bija lasāms auksts naidis un nicinājums. Pēdējā cerību dzirksts viņā izkvēloja un saira pelnos gluži tāpat kā skaistā, baltā villa ezera krastā.

– Lūdzu, neaizej! – Viņas balss skanēja spalgi. Viņa gribēja pierāpot pie tā, lūgt piedošanu, zvērēt, ka darīs tā labā visu, visu, bet viņš pagriezās un nozuda skatienam, atstājot viņu vienu ar vīriem, no kuriem nebija sagaidāma nekāda žēlastība. Panika pārvēlās pāri kā melns vilnis. Viņa izmisīgi lūkojās apkārt. Nē! Nē, viņa negribēja mirt! Ne šajā tumšajā, netīrajā ieliņā, kas smirdēja pēc čurām un atkritumiem!

Viņa pretojās ar spēku, ko deva bailes, spēra un sita uz visām pusēm, nikni izcīnīja savu pēdējo cīņu. Taču izredžu nebija, vīrieši piespieda viņu pie zemes un brutāli atlauza rokas aiz muguras. Tad viņa sajuta dūrienu rokā. Muskuļi atslāba, ieliņa izplūda acu priekšā, kamēr viņai tika norauta kleita, līdz viņa gulēja kaila un bezpalīdzīga. Viņa juta, ka tiek nesta prom, uzmeta pēdējo skatienu šaurajai naktsmelno debesu strēlei starp augstajiem mūriem, redzēja mirdzošās zvaigznes. Tad viņa gāzās un krita, un krita bezgalīgā, melnā bezdibēnī. Īsu, brīnišķīgu brīdi viņa jutās kā bezsvara stāvoklī, briesmīgais kritiens laupīja elpu, kļuva tumšs, un viņa bija nedaudz izbrīnīta, ka nomirt ir tik viegli.

Viņa pacēlās gaisā. Sirds krūtīs joņoja, un viņai vajadzēja dažas sekundes, lai saprastu, ka tas ir tikai sapnis. Šis sapnis viņu vajāja mēnešiem ilgi, bet nekad tas nebija bijis tik reāls, un nekad viņa nebija to izsapņojusi līdz beigām. Trīcot viņa apņēma ar rokām

ķermeņa augšdaļu un gaidīja, līdz sasprindzinātie muskuļi atslāba un aukstums atkāpās no ķermeņa. Caur spraišļoto logu krita ielas laternas gaisma. Cik ilgi viņa jau bija šeit drošībā? Viņa ļāva ķermēnim atslīgt atpakaļ, iespieda seju spilvenā un iešņukstējās, jo zināja, ka šīs bailes viņu nekad vairs nelaidīs vaļā.

Pirmdiena, 2009. gada 11. maijs

SAULE JAU BIJA UZLĒKUSI, kad viņš aizvēra aiz sevis dārza vārtus un ar šauteni plecā kā katru rītu pa mazliet kalnup vedošo ceļu devās uz mežu. Medību suns Tells, asspalvains brūns pūdeļpointers, skrēja dažus metrus viņam pa priekšu, ar smalko degunu izošņādamas tūkstošiem smaržu, kuras bija atstājusi nakts. Ludvigs Hirtreiters dziļi ieelpoja svaigo, vēso gaisu un klausījās putnu agrā rīta koncertu. Mežmalā pļavā ganījās divas stirnas. Tells palūkojās uz tām, bet nemaz nemēģināja iztramdīt. Viņš bija gudrs un paklausīgs suns, kurš zināja, ka par medījumu jāsāk interesēties tikai tad, kad saimnieks to atļāvis.

– Labs puika, – norūca Ludvigs Hirtreiters. No viņa pagalma līdz mežam nebija tālu. Viņš pagāja garām sarkanbaltajai barjerai, kuru nācās ierīkot pirms dažiem gadiem, jo slinkie svētdienu pastaigu cienītāji no Frankfurtes aizvien biežāk iebrauca dziļi mežā. Mūslaiku cilvēkiem, it īpaši pilsētniekiem, trūka jebkādas pazemības dabas priekšā. Viņi nespēja atšķirt vienu koku no citiem, skaļi klaigāja un ļāva saviem neaudzinātajiem suņiem brīvi skraidīt apkārt arī saudzēšanas laikā. Daži pat uzjautrinājās, kad viņu mīluļi iztramdīja un trenkāja meža zvērus. Ludvigam Hirtreiteram šāda izturēšanās nebija saprotama. Mežs viņam bija svēts. Viņš to pārzināja tikpat labi kā savu dārzu, pazina katru izcirtumu, zināja, kur uzturas meža zvēri un pa kādiem maršrutiem pārvietojas mežacūkas. Pirms dažiem gadiem viņš pats bija izveidojis un uzstādījis informācijas

plāksnītes Lindenkopfa meža dabas takai, lai tuvinātu nezinātājus meža noslēpumiem.

Saule sūtīja savus starus caur koku biezu lapotni un pārvērta mežu klusā, zaļi zeltītā katedrālē. Pirmajā ceļu sazarojumā Tells nogriezās pa labi, it kā būtu nolasījis sava saimnieka domas. Viņi pagāja garām varenajam Ogļdeģu ozolam un sasniedza kailcirsmu, kur pagājušā rudens vētra bija izrāvusi mežā klaju joslu. Pēkšņi Ludvigs Hirtreiters apstājās. Arī Tells sastinga un saspicēja ausis. Motora troksnis! Pēc īsa brīža klusumu pārrāva spalga motorzāģa tarkšķoņa. Tie nevarēja būt mežstrādnieki, jo tiem šajā gadalaikā mežā nekas nebija darāms. Ludvigs Hirtreiters sajuta sevī uzbangojam dusmas. Viņš pagriezās un devās trokšņa virzienā. Viņa sirds spēcīgi dauzījās. Bija skaidrs, ka viņi neievēro vienošanos un ir sākuši meža lišanu, lai jau pirms iedzīvotāju sapulces tas būtu noticis fakts.

Pienākot tuvāk, viņa bažas apstiprinājās. Viņš izspraucās zem sarkanbaltās norobežojošās lentes, kas bija nostiepta ap nelielo izcirtumu kalnu grēdas pakājē, un neizpratnē lūkojās uz tur novietotajiem oranžajiem kravas auto un pusduci vīru, kuri darbīgi rosījās visapkārt. Atkal ietarkšķējās motorzāģis, pa gaisu lidoja skaidas. Liela egle sašūpojās un čīkstēdama nogāzās klajumā. Nelietīgie sūdabrāļi! Dismās drebēdams, Ludvigs Hirtreiters nocēla no pleca ieroci un atbīdīja drošinātāju.

– Stop! – viņš ieaurojās, kad motorzāģis ieguldzējās tukšgaitā. Vīri pagriezās pret viņu un pacēla ķiveru vizierus. Hirtreiters iesoļoja izcirtumā, Tells turējās viņam cieši līdzās.

– Pazūdiet! – viņam uzsauca viens no vīriem. – Jums te nekas nav meklējams.

– Jūs pazūdiet! – dusmīgi atbildēja Ludvigs Hirtreiters. – Un nekavējoties! Kā jūs iedomājāties gāzt te kokus?

Priekšstrādnieks pamanīja ieroci un apņēmību Hirtreitera sejā.

– Ei, rāmāk! – Viņš mierinoši pacēla rokas. – Mēs tikai darām savu darbu.

– Bet ne šeit. Ārā no mana meža, un tūlīt!

Pārējie vīri pienāca tuvāk. Motorzāģis bija apklusis. Tells dobji ierūcās, un Hirtreiters uzlika rādītājpirkstu uz ieroča mēlītes. Viņam tas bija ārkārtīgi nopietni. Celtniecību bija paredzēts uzsākt jūnija sākumā, šī priekšlaicīgā akcija bija nelegāla, pat ja tā notika ar birģermeistara vai landrāta klusu piekrišanu.

– Jums ir tieši piecas minūtes, lai sakravātu savas mantas un pazustu no šejienes! – viņš uzsauca brigādei. Neviens neizkustējās no vietas. Tad viņš pacēla ieroci, nomērķēja uz motorzāģi, ko turēja viens no strādniekiem, un nospieda mēlīti. Noblikšķēja šāviens. Tikai pašā pēdējā mirklī Ludvigs Hirtreiters parāva uz augšu ieroča stobru, tā ka lode aizlidoja garām aptuveni metru virs vīrieša galvas. Dažas sekundes vīri stāvēja kā paralizēti un apjukuši blenza uz viņu. Tad tie ņēma kājas pār pleciem.

– Jūs par to atbildēsiet! – viņam vēl uzkliedza priekšstrādnieks. – Es zvanīšu policijai.

– Manis pēc. – Ludvigs Hirtreiters tikai pamāja ar galvu un uzmeta šauteni plecā. Neviens no šiem melīgajiem neliešiem nesauks policiju, jo tādējādi viņi tikai kaitētu paši sev.

Viņš gandrīz bija noticējis liekulīgajiem solījumiem. Neviens koks netiks nogāzts, pirms viss tiks izlemts, – vēl piektdien viņi to bija svēti apsolījuši. Bet tobrīd viņi acīmredzot jau bija devuši uzdevumu mežizstrādes firmai pirmdien no rīta ķerties pie darba. Ludvigs Hirtreiters pagaidīja, līdz kravas auto aizbrauca no izcirtuma un to dzinēju troksnis izskanēja tālumā, tad atslēja šauteni pret koka stuburu un sāka saritināt norobežojošo lenti. Kamēr viņš varēs to aizkavēt, te vairs netiks nogāzts neviens koks. Viņš bija gatavs cīņai.

* * *

Pia Kirhofa stāvēja pie bagāžas lentes un jau bija pastiepusi roku pēc sava kofera, kad viņas somā kaut kas klusi iečirkstējās. Pagāja daži mirkļi, līdz šī skaņa asociējās ar mobilo telefonu, ko viņa pēc nolaišanās bija atkal ieslēgusi. Trīs brīnišķīgas nedēļas tas bija klusējis un no viņas ikdienas dzīves svarīgākā piederuma kļuvis par maznozīmīgu

blakuslietu. Taču bagāža šajā momentā bija nesalīdzināmi svarīgāka par zvanu. Kristofa koferis bija viens no pirmajiem, viņš jau bija izgājis saņemšanas zonā. Pia tūlīt sekoja, bet viņai nācās gaidīt veselas piecpadsmit minūtes, jo bagāžas vienības no Šanhajas ielidojušā reisa Nr. LH729 konveijera lenti sasniedza ar nervus plosošu neregularitāti un metriem lielām atstarpēm.

Tikai pēc tam, kad pelēkais plastmasas koferis bija uzcelts uz bagāžas ratiņiem, viņa sāka meklēt somā telefonu. Zāles skaļruņos skanēja paziņojumi, kāds ar bagāžas ratiņiem smagi taranēja viņas stilbus un pat negrasījās par to atvainoties. Nākamā lidmašīna izspļāva savus pasažierus, pie muitas bija sastrēgums. Beidzot Pia atrada nenogurdināmi čirkstošo telefonu un atbildēja.

– Pašlaik esmu pie muitas! – viņa kļiedza ierīcē. – Piezvaniet man vēlāk!

– Atvaino, lūdzu, – līnijas otrā galā atsaucās galvenais kriminālinspektors Oliveris fon Bodenšteins. Viņas priekšnieks izklausījās uzjautrināts. – Es domāju, ka jūs esat atgriezušies jau vakar vakarā.

– Oliver! – Pia nopūtās. – Man ļoti žēl. Reiss aizkavējās par deviņām stundām, mēs tikai nupat kā nolaidāmies. Kas noticis?

– Man ir neliela problēma, – Bodenšteins sacīja. – Mums ir liķis, bet šodien vienpadsmitos dzimtsarakstu birojā notiks Lorenca un Tordisas laulību ceremonija. Ja es tur neparādīšos, mana ģimene to nesapratīs.

– Liķis? Kur? – Pia gribēja paiet garām muitai, bet maza auguma korpulenta muitniece, kas ar neizteiksmīgu skatienu vēroja garāmejošos pasažierus, pacēla roku. Acīmredzot viņa bija pievērsusi uzmanību Pias pēdējam jautājumam. Ļoti nesaprātīgi izteiktam, ņemot vērā, ka bija jāsteidzas.

– Kāda uzņēmuma ēkā Kelkheimā, – Bodenšteins atbildēja. – Ziņojums nupat kā ienāca. Es aizsūtīju uz turieni mūsu jauniņo, bet būtu labi, ja arī tu varētu aizbraukt.

– Vai jums ir kaut kas deklarējams? – neskaidri izrunājot “r” skaņu, jautāja muitniece.

– Nē. – Pia papurināja galvu.

– Kā – nē? – pārsteigts jautāja Bodenšteins.

– Nē, es domāju – jā, – Pia nervozi nomurmināja. – Nē, man nav nekā deklarējama. Jā, es aizbraukšu.

Muitniece pacēla uzacis. – Atveriet, lūdzu, savu koferi!

Pia iespieda mobilo telefonu starp vaigu un plecu un sāka baks-tīties gar kofera šifra atslēgu; to atverot, viņa nolauza nagu. Mierīgā atvaļinājuma sajūta pagaisa kā nebijusi. Viņu atkal pārņēma stress.

– Jā, labi, es aizbraukšu. Iedod man adresi!

Viņa atvāza koferi. Muitniece aizdomīgi vandījās pa Pias nevīžīgi sakravātajām mantām, cerot starp netīrās veļas gabaliem atrast kādu nelegāli ievestu Minu dinastijas laika vāzi, kontrabandas degvīna pudeli vai vairākus cigarešu blokus. Aiz viņas drūzmējās citi ceļotāji. Pia veltīja iznīcinošu skatienu muitniecei, kura pēc veltīgiem meklējumiem ar uzpūtīgu galvas mājienu viņu atlaida brīvībā. Viņa aizcirta koferi, uzmeta to uz bagāžas ratiņiem un devās uz izeju. Pienstikla durvis paslīdēja malā. Aiz nožogojuma ar piesardzīgu smaidu sejā gaidīja Kristofs, līdzās viņam manāmi saīdzis stāvēja Pias bijušais vīrs doktors Henings. Arī tas vēl! Patiesībā viņai pretī uz lidostu bija gribējusi atbraukt Miriama, kas Pias prombūtnes laikā Birkenhofā rūpējās par dzīvniekiem; pirms izlidošanas viņas tāpēc vēl bija sazvanījušās.

– Mans koferis bija pēdējais uz lentes, – Pia atvainojās. – Un tad vēl muitas tante visu izvandīja. Man ļoti žēl. Ko tu te dari?

Pēdējais teikums bija domāts viņas bijušajam vīram. Salīdzinājumā ar Kristofu un viņa Centrālķīnas iedegumu Henings izskatījās bāls un vājš.

– Es arī priecājos tevi redzēt, – viņš sarkastiski atbildēja un saviebās. – Mans auto jau vairāk nekā stundu novietots zem stāvēšanas aizlieguma zīmes. Ja es saņemšu soda kvīti, tu varēsi to apmaksāt.

– Piedod. – Pia pavirši noskūpstīja Heningu uz vaiga. – Paldies, ka atbrauci mums pretī. Kas atgadījies Miriamai?

Attiecības starp Pias bijušo vīru un viņas labāko draudzeni bija sarežģījušās, kopš uz Heningu krita aizdomas, ka viņš ir savas agrākās mīļākās vēl nedzimušā bērna tēvs. Pēc mēnešiem ilga absolūta

komunikācijas pārtraukuma, kura laikā Henings nopietni bija apsvēris iespēju glēvi aizbēgt uz ārzemēm, abi bija atkal satuvinājušies, bet par harmoniskām, savstarpējā uzticībā balstītām attiecībām nevarēja būt ne runas.

– Miriamai deviņos bija norunāta tikšanās Maincā, viņa nevarēja gaidīt, līdz jūsu lidmašīna beidzot nosēdīsies, – jau pa ceļam uz izeju pārmetumu pilnā tonī paskaidroja Henings. – Viņa domāja, ka man nebūtu tālu jābrauc no institūta. Ak jā, kā īsti jums gāja atvaļinājumā?

– Jauki, – Pia atbildēja un aši saskatījās ar Kristofu. Standartizētais “jauki” bija pārāk piezemēti teikts. Trīs Ķīnā pavadītās nedēļas bija viņu pirmais īstais atvaļinājums, un tas izdevās vienkārši perfekti. Lai gan tagad viņi jau labu laiku bija kopā, Kristofa skatiens vēl joprojām izraisīja šo patīkami uzbudinošo kņūdoņu vēderā, un Pia reizēm pat nespēja aptvert, cik ļoti viņai laimējies, atrodot tādu vīrieti kā viņš. Viņi sastapās vasarā pirms trim gadiem saistībā ar kādas slepkavības izmeklēšanu, kad Pia jau bija gandrīz samierinājusies ar perspektīvu atlikušos savas dzīves gadus nonīkt kopā ar dzīvniekiem Birkenhofā. Starp viņiem uzreiz iedegās jūtas. Toreiz Bodenšteins Kristofu ļoti nopietni turēja aizdomās, un tas nebūt neatvieglāja izmeklēšanu.

Maija rīta aukstais gaiss lika Piai nodrebināties. Pēc četrpadsmit lidmašīnā pavadītām stundām viņa jutās lipīga un netīra un ilgojās pēc dušas, taču līdz tam vēl bija kāds brīdis jāpagaida.

Heninga auto bija palicis bez soda kvīts, par to laikam bija jāpateicas zīmei “Ārsts izsaukumā”, kas bija skaidri saskatāma aiz vējstikla. Viņi ar Kristofu iecēla abus koferus bagāžas nodalījumā, kamēr Pia veikli iekārtojās mersedesa aizmugurējā sēdekli.

– Kas tev tagad padomā? – viņa apvaicājās, kad Henings pēc brīža jau brauca pa autostrādi uz Kelkheimu. Sastrēgumstundas dēļ Frankfurtes virzienā viņi tika uz priekšu pavisam lēni.

– Kā tu to domā? – viņš atjautāja aizdomu pilnā balsī. Pia pabolīja acis. Nekad viņš nevarēja vienkārši atbildēt uz vienkāršu jautājumu.

Viņa pamasēja pukstošos deniņus. Iepriekšējās trīs nedēļās viņa tiešām bija pilnīgi atslēgusies no ikdienas rūpēm un darba, piespiedusi sevi nedomāt pat par Birkenhofai draudošo nojaukšanas rikojumu. Bet tagad tas viss atkal vēlās virsū. Pia bez vilcināšanās būtu pagarinājusi atvaļinājumu uz nenoteiktu laiku, bet varbūt istā laime tiešām ir pieticībā.

– Man jātiek uz liķa atrašanas vietu Kelkheimā, – viņa atbildēja.
– Šefs nupat zvanīja. Atvaļinājums laikam tiešām ir beidzies.

* * *

Lielie dzīvnieku patversmes vārti bija slēgti, autostāvvieta zemās pārvaldes ēkas priekšā – tukša. Marks satraukts staigāja šurp turp gar augsto žogu un ik pa brīdim ielūkojās savā mobilajā telefonā. Ceturksnis pēc septiņiem. Kur palikusi Rikija? Vēlākais pēc divdesmit minūtēm viņam jādodas projām. Skolotāji cēla lielu brēku, ja viņš nokavēja mācības kaut vai par dažām minūtēm, un tūlīt sūtīja e-pasta vēstuli viņa mātei tikai tāpēc, ka pēdējā laikā viņš dažas reizes bija kavējis skolu. Muļķīgi. Kāpēc vecākiem nepielec, ka viņam skolā vairs nepatīk? Kopš Marks bija atgriezies no internāta, paša dzīve viņam šķita sveša un nepareiza. Tūkstošreiz labāk būtu darīt kaut ko prātīgu nekā bezjēdzīgi atsēdēt stundas skolā. Kaut ko ar dzīvniekiem, turklāt pašam savā dzīvoklī kopā ar suņiem un kaķiem kā pie Rikijas un Jannisa. Tas būtu kolosāli. Bet tēvu ķertu trieka, ja viņš kaut ko tādu ierosinātu. Skolas pabeigšana un studijas bija pienākums, daži semestri ārzemēs – ieteicama izvēle. Zem šī līmeņa viss cits bija proletāriskaniecība. Totāla mazspēja. Tikpat kā taisns ceļš uz bezdarbnieka statusa bezdibeni.

No šejienes viņš varēja labi pārskatīt asfaltēto lauku ceļu, kas veda lejup uz Šneidhainu, bet, izņemot dažus agrīnus suņu staidzinātājus, neviens nebija redzams. Pusi nakts viņš bija nosēdējis pie datora, jo nespēja aizmigt. Tiklīdz viņš aizvēra acis, uzmācās atmiņas. Viņš bija uzrakstījis Rikijai īsziņu, un viņa bija atbildējusi, ka ap septiņiem no rīta būšot dzīvnieku patversmē. Tagad bija jau pusastoņi. Marks nolēma braukt viņai pretī.

Kad tiesnese toreiz piesprieda viņam 80 stundas sabiedriski derīga darba dzīvnieku patversmē, viņu gandrīz ķēra trieka: tāda sūdu būšana. Bet tad viņš iepazīnās ar Rikiju un Jannisu, viņas draugu, un pēkšņi viņam atkal bija kaut kas, par ko varēja priecāties. Darbs dzīvnieku patversmē sagādāja Markam neviltotu prieku, un viņš vēl joprojām tur piepalīdzēja, lai gan piespiedu darba stundas jau sen bija nostrādātas. Šķita, ka pie Rikijas un Jannisa viņš atradis jaunās mājas, jaunu ģimeni, kur vienmēr bija gaidīts. Janniss bija viņa lielais paraugs, reizēm viņi visu vakaru diskutēja par lietām, kuras Marku līdz šim absolūti nebija interesējušas: konfliktu Afganistānā, izraēliešu apmetnēm, Gvantanamo arestantu uzņemšanu Vācijā vai arī par Jannisa iecienītāko tematu – klimata meliem. Janniss par visu bija ļoti labi informēts un pilnīgi citādos uzskatos nekā Marka tēvs, kuru uztrauca ja nu vienīgi federālās valdības nodokļu politika vai kreisie un “zaļie”. Galvenais, ka Janniss savus vārdus nekaisīja vējā, tiem sekoja darbi. Dažas reizes Markam jau bija ļauts nākt līdzī uz demonstrācijām un mītiņiem, un tas, ka Janniss pazina tūkstošiem cilvēku, atstāja uz viņu dziļu iespaidu.

Viņš jau bija uzlicis ķiveri un iedarbinājis savu motorolleru, kad lejā uz ceļa parādījās Rikijas universālis. Marka sirds salēcās, kad viņa apstājās tam līdzās un nolaida auto durvju stiklu.

– Labrīt! – Viņa pasmaidīja. – Piedod, ka mazliet aizkavējos.

– Labrīt! – Viņš juta, ka kļūst spilgti sarkans kā vārīts vēzis. Diemžēl tā viņam bija normāla reakcija, tā stulbā sarkšana.

– Palīdzi man ātri tikt galā ar barošanu, – Rikija ierosināja. – Pie reizes varēsim aprunāties, labi?

Marks mirkli vilcinājās. Nu labi, pie pakaļas skolu. Viņš tur jau bija iemācījies visu, ko tā varēja piedāvāt. Īstā dzīve tik un tā norisinājās citur.

– Okei, – viņš piekrita.

* * *

Rīta saule spoguļojās šķietami futūristiskās celtnes augstajā, stiklotajā fasādē, kas kā avarējis kosmosa kuģis slējās saimniecisko darbību

zonas rūpīgi nopļautajā zālienā. Henings novietoja savu universāli vēl gandrīz tukšajā stāvlaukumā. Viņš izņēma no bagāžnieka abus alumīnija koferus un tikai noburkšķēja “būs jau labi”, kad Pia gribēja vienu no tiem paņemt. Kopš viņi pirms ceturtdaļstundas bija izsēdinājuši Kristofu pie Birkenhofas vārtiem, Henings rīta īgnumā visu laiku klusēja, bet, tā kā Pia pēc sešpadsmit gadu kopdzīves ļoti labi pazina šā vīrieša īpatnības, viņai tas nemaz netraucēja. Reizēm Henings pat trīs dienas no vietas varēja nebilst ne pušplēsta vārda. Viņi šķērsoja bruģēto pagalmu ar krāšņi apstādītajām puķudobēm un strūklaku, kurai līdzās bija novietotas divas policijas patruļmašīnas. Garāmejojot Pia nopētīja uzņēmuma izkārtņi. *WindPro GmbH*. Stilizētā vēja turbīna līdzās nosaukumam norādīja, ar ko šis uzņēmums nodarbojas. Kāds policists žāvādamies stāvēja uz kāpnēm pie ieejas durvīm un ar galvas mājienu atļāva viņiem paiet garām. Līdzko viņi ienāca imponantajā hallē, kas sniedzās līdz pat jumtam, Piai degunā iesitās raksturīgā trūdošas miesas smaka.

– Nu, kāds te šajā inkubatorā nogulējis visu nedēļas nogali, – viņai līdzās ierunājās Henings. Pia izlikās nesaklausām viņa cinismu. Viņas skatiens pārslidēja trim augšējiem stāviem, kur varēja nokļūt pa izliktām ārējām kāpnēm vai ar stiklotu liftu. Labajā pusē pie garas nerūsošā tērauda letes, noliekusies uz priekšu, atbalstījusi elkoņus pret ceļiem un paslēpusi seju plaukstās, uz krēsla sēdēja sieviete. Ap viņu stāvēja vairāki uniformēti policisti un kāds vīrs civilā apģērbā. Tam vajadzēja būt jaunajam kolēģim, par kuru bija runājis Bodenšteins.

– Paskat tik, – teica Henings.

– Kas par lietu? Vai tu viņu pazīsti?

– Jā. Kemaletins Altunajs. Līdz šim viņš strādāja Ofenbahas kriminālpolicijas 11. nodaļā.

Kā Frankfurtes Tiesu medicīnas institūta direktora vietnieks Henings pazina lielāko daļu Reinas-Mainas apgabala un visas Dienvidhesenes vardarbīgo noziegumu izmeklēšanas nodaļu darbinieku.

Pia nopētīja vīrieti, kurš bija noliecies pār sievieti un klusi ar viņu sarunājās. Nepilni četrdesmit, viņa lēsa, un, tīri vizuāli vērtējot,

nepārprotams uzlabojums salīdzinājumā ar viņa priekšgājēju Franku Bēnki. Sniegbalts krekls, melni džinsi, spoži nospodrinātas kurpes, biezi, melni, militāri īsi apgriezti mati – nevainojams fenotips. Viņa uzreiz sajūtās vēl mazliet neērtāk savā saburzītajā pelēkajā T krekļā ar sviedru traipiem padusēs un notraipītajos džinsos. Varbūt viņai tomēr būtu vajadzējis ieiet dušā un pārgērbties. Par vēlu.

– Sveicināti, Kirhofa kungs, – patīkamā, zemā balsī teica jauniņais, tad pievērsās Piai un sniedza viņai roku.

– Vecākais kriminālinspektors Kems Altunajs. Pricējies ar tevi iepazīties, Pia. Kaijs un Katrīna man jau daudz par tevi pastāstīja. Vai labi pavadījī atvaļinājumu?

– Es... ēē, jā... pa-paldies, – viņa stostījās. – Es tikai pirms pusstundas nolaidos, reiss aizkavējās deviņas stundas...

– Un tad taisnā ceļā pie liķa. Man ļoti žēl. – Kems Altunajs vainīgi pasmaidīja, it kā būtu par to atbildīgs. Dažas sekundes viņi vēroja viens otru, tad Pia nolaida acis. Šī vīrieša skatiens, kas atgādināja tumšo šokolādi, viņu mulsināja. Aizritēja sekundes, un viņu klusēšana kļuva neveikla. Aiz viņiem stāvošais Henings sarkastiski iespurdzās, un tas atgriezta Piu realitātē. Viņa saņēmās.

– Kas mums te ir? – viņa apvaicājās.

– Mirušais ir Rolfs Grosmans, viņš dažus gadus strādāja te par naktssargu. Izskatās pēc nelaimes gadījuma, – atbildēja Kems Altunajs. – Līķi šorīt ap pusseptiņiem atrada kāda darbiniece. Nāc līdz!

Saldenā smaka kļuva stiprāka. Līķi, kuri ož jau tik intensīvi, parasti vairs neizskatās īpaši “apetītīgi”. Sekojot viņam augšup pa kāpnēm, Pia iekšēji apbruņojās, tomēr ieraudzītais uz mirkli aizsita viņai elpu. Līķis, kura uzburkušajā un krāsu mainījušajā sejā tikpat kā vairs nebija cilvēcisku vaibstu, ar nedabiski izgrieztiem locekļiem gulēja uz kāpņu laukumiņa starp trešo un ceturto stāvu. Savā darbā Pia bija daudz ko redzējusi, tomēr, ieraugot pa līķi rāpojošās mušas, viņa sāka rīstīties. Tikai profesionālā pašsavaldīšanās paglāba viņu no apvemšanās jaunā kolēģa priekšā.

– Kāpēc tu domā, ka tas bija nelaimes gadījums? – viņa jautāja, cenšoties aplāpēt slikto dūšu. Lielajā hallē valdošais karstums

izspieda sviedrus no visām ādas porām. – Uh! Vai tad nevar beidzot ieslēgt gaisa kondicionētāju vai atvērt stikla kupolu?

– Pamēģini tikai! – iesaucās Henings, kurš pašlaik vilka mugurā baltu vienreizlietojamo kombinezonu. – Tā tu man sacūkosi atrašanas vietu.

Pia pamanīja jaunā kolēģa pārsteigto skatienu.

– Mēs reiz bijām precējušies, – viņa minēja kā īsu paskaidrojumu. – Un tā, ko tu domā?

– Izskatās, it kā viņš būtu paklupis un nokritis pa kāpnēm, – atbildēja Kems Altunajs.

– Hm. – Pia ar acīm izsekoja kāpnēm, kas plašā lokā stiepās līdz ceturtajam stāvam. – Vai tev jau bija iespēja parunāt ar sievieti, kas viņu atrada? Ko viņa te vispār darīja pusseptiņos no rīta?

Henings ar skaļu troksni atvēra savu koferi. Mušas spindzēja apkārt, kad viņš noliecās pār līķi un vērtējoši to aplūkoja.

– Viņa vienmēr sākot tik agri. Strādā grāmatvedībā. – Altunajs pagriezās pret sievieti, kura vēl joprojām nekustīgi sēdēja uz krēsla. – Viņa ir šokā. Acīmredzot viņa ar mirušo bija labi sapratušies, no rītiem abi bieži kopā dzēruši kafiju.

– Bet kā gan viņš varēja tā vienkārši nokrist pa kāpnēm?

– Viņam laikam bijušas problēmas ar alkoholu, katrā ziņā tā apgalvo grāmatvede, – Kems Altunajs atbildēja. – Līķis arī mazliet ož pēc alkohola, un tējas virtuvē aiz reģistrācijas letes atrodas iesākta *Jack Daniels* pudele.

* * *

Tumšbrūnā apģērbā tērpies sūtījumu piegādātājs, smagi elsdams, pastiepa viņai ekrāna zīmuli un elektronisko ierīci, kur parakstīties par saņemšanu.

Viņa uzkricelēja savu parakstu uz saskrāpētā displeja un apmierināti pasmaidīja. Šis vīrs pat necentās slēpt savu īgnumu par to, ka viņa tam bija likusi aizstiept paku uz noliktavu, nevis vienkārši atstāt to pagalmā. Bet Frauiki Hirtreiteri tas maz uztrauca.

Viņa iegāja tirdzniecības telpā, ieslēdza gaismu un palūkojās apkārt. Lai gan veikals piederēja Rikijai, viņa to milēja, it kā tas būtu viņas īpašums. Beidzot viņa bija dzīvē atradusi vietu, kur jutās visādā ziņā labi. “Dzīvnieku paradīze” pilnībā atbilda šim nosaukumam, tai nebija nekā kopīga ar sasmakušo, mitro un slikti apgaismoto zoo-veikalu, ko Frauke atcerējās no bērnu dienām. Viņa atvēra durvis uz blakustelpu, kur atradās suņu salons. Tā bija viņas valstība. Pēc vakara kursu absolvēšanas viņa bija saņēmusi suņu friziera jeb, kā tagad saka, grumera sertifikātu, salons bija labi apmeklēts un atmaksājās. Turklāt bija vēl Rikijas suņu skola un kopš dažām nedēļām arī internetveikals, kas ar katru dienu uzņēma apgriezienus. Frauke atkal šķērsoja veikalu un atgriezās birojā, kur Nika jau sēdēja pie datora un precizēja saņemtos pasūtījumus.

– Cik to ir? – ziņkārīgi apvaicājās Frauke.

– Divdesmit četri, – Nika atbildēja. – Pieaugums par simt procentiem salīdzinājumā ar pagājušo pirmdienu. Es tikai nevaru ievadīt jaunās preces.

– Kāpēc? – Frauke izņēma divas kafijas tasītes no skapīša, kas atradās virs mini virtuves izlietnes. Kafijas automāts centīgi klunkstēja.

– Nav ne jausmas. Vienmēr tā pati problēma. Es ievadu artikulu, bet, kad gribu to saglabāt, nekas nenotiek.

– Lai Marks uzmet aci. Viņam noteikti būs kāda ideja.

– Tā laikam būs labāk. – Nika deva komandu drukāt, un pēc īsa brīža tintes printeris izstūma pasūtījumu sarakstu. Viņa žāvādamās izstaipījās. – Aiziešu uz noliktavu.

– Iedzersim taču vispirms kafiju. Vēl jau ir mazliet laika.

Viņa ielēja kafiju divās tasēs un vienu no tām pasniedza Nikai.

– Piens jau ir pieliets.

– Paldies. – Nika pasmaidīja un iepūta karstajā kafijā.

Frauke bija ļoti apmierināta, ka Nika papildināja viņu komandu, jo Rikijai atlika aizvien mazāk laika, ko veltīt veikalam. No palīgiem, ko atsūtīja darba birža, bija maz labuma. Vieni zaga, nākamie bija pārāk stulbi, lai apstrādātu pasūtījumus, vēl citi jau pēc dažām dienām sūdzējās, ka no smagā darba sāpot mugura. Turpretī Nika

bija čakla un nežēlojās, viņa ieviesa sistēmu haotiskajā grāmatvedībā un, kopš apkopēja iesniedza atlūgumu, vakaros pat uzkopa veikalu. Frauke par viņu neko daudz nezināja, tikai to, ka viņa ir sena Rikijas draudzene un dzīvo kā apakšīrniece pie viņas un Jannisa Šneidhainā. Pirmajā tikšanās reizē Nika nebija atstājusi uz viņu īpašu iespaidu: tieva un nerunīga, ar pelēkblondiem matiem, brillēm un neveselīgi bāla, turklāt tērpusies tādās drēbēs, kādas citi cilvēki izmestu atkritumu konteinerā. Blakus Rikijai viņa izskatījās tikpat neizteiksmīga kā lauku irbe salīdzinājumā ar pāvu, bet varbūt tieši tāpēc viņas reiz bija kļuvušas tik tuvas draudzenes. Rikija necieta konkurenci, un Nika pilnīgi droši viņai to nerādīja tāpat kā Frauke. Viņa labprāt būtu uzzinājusi par Niku kaut ko vairāk – viņa bija tik klusa un bieži izskatījās noskumusi –, bet, Fraukei par nožēlu, Nika par sevi tikpat kā neko nestāstīja. Reizēm viņa nespēja apvaldīt ziņkāri un it kā nejauši uzdeva kādu uzvedinošu jautājumu, bet Nika tikai pasmaidīja un apgalvoja, ka viņas dzīvē nav bijis nekā īpaša, tāpēc neesot jēgas par to runāt.

– Nu tā, tagad man jāiet. – Nika ielika savu tasīti izlietnē. – Ap pusdesmitiem teicās atnākt Rikija, lai izsniegtu pasūtītās preces. Vai tu piezvanīsi Markam?

– Protams, es to izdarīšu. – Frauke pamāja ar galvu un apmierināti pasmaidīja. Viņas dzīve tiešām bija mainījusies pozitīvā virzienā. Cerams, tā tas arī paliks. Vislabāk, ja uz visiem laikiem.

* * *

Rūpīgi izmeklējis liķi, Henings bija izdarījis pirmos secinājumus. Viņš pavilka uz leju sejas masku un pievērsās Piai un Kemam Altunajam.

– Manā vērtējumā nāve iestājusies sestdienas rītā starp pulksten trijiem un sešiem, – viņš teica. – Liķa sastingums jau ir izzudis, liķa plankumi uzspiežot vēl mazliet pabālē.

– Paldies. – Pia pamāja ar galvu savam bijušajam vīram, kurš, saraucis pieri, aplūkoja liķi.

– Kas par lietu? – viņa jautāja.

– Hm. Varbūt es kļūdos, bet man šķiet, ka kritiens pa kāpnēm tomēr nav nāves iemesls. Viņa sprands nav laužts.

– Tu domā, kāds varētu būt piepalīdzējis?

– Tas ir iespējams. – Henings pamāja. Pia ātri apsvēra, vai nevajadzētu piezvanīt Bodenšteinam, tomēr nolēma to nedarīt. Priekšnieks bija uzticējies izmeklēšanas vadību viņai, tātad novērtēt situāciju bija viņas pienākums. Heninga neskaidrās aizdomas, ka tā varētu būt slepkavība, bija pietiekams iemesls, lai iedarbinātu mašīnēriju.

– Izsauksim kriminālistus un vēl dažus kolēģus, kuri fiksēs notikuma vietu, – viņa teica Kemam Altunajam. – Ēka paliks slēgta tik ilgi, līdz mēs uzzināsim, kas šeit noticis. Un es gribu liķa sekciju.

– Labi, es par to parūpēšos. – Kems palocīja galvu un izvilka no bikšu kabatas mobilo telefonu. Viņi devās lejup pa kāpnēm. Pie vēl joprojām slēgtajām ieejas durvīm bija dzirdamas balsis. Viens no policistiem, kuriem bija jānodrošina, lai *WindPro* darbinieki nestāigātu caur halli un neiznīcinātu iespējamās pēdas, pameta savu posteni un pienāca pie Pias.

– Kas te notiek? – viņa jautāja.

– Ieradies šefs un grib tikt iekšā, – policists atbildēja.

– Atvediet viņu pie manis. Bet citi lai paliek ārpusē.

Policists pamāja un devās atpakaļ.

– Vai tagad mēs varam ielaist te nedaudz svaiga gaisa? – Pia pievērās Heningam. Viņa mirka sviedros, un trūdu smaka bija vienkārši neizturama.

– Nē, – Henings lakoniski atbildēja. – Ne pirms kriminālistu ierašanās. Es negribu dzirdēt Krēgera pārmetumus.

– Tāpat nāksies tos uzklaut, – teica Pia. – Jo tu pirms viņa aiztiki liķi.

Kems Altunajs veikli citu pēc cita bija veicis trīs zvanus un tagad ielika telefonu atpakaļ kabatā.

– Kriminālisti ir ceļā, mēs saņemsim pastiprinājumu, un Kaijs jau kārtu lietas ar prokuroru, – viņš pavēstīja.

– Labi. Ir atnācis mirušā priekšnieks. Kā mēs rīkosimies? – Pia jautāja jaunajam kolēģim.

– Tu jautāsi, es klausīšos, – viņš atbildēja.

– Labi. – Viņa jutās atvieglota, ka ar Kemu Altunaju acīmredzot nebūs tāda kompetenču dalīšanas cīņiņa kā ar Bēnki, kurš katru izmeklēšanas un iztaujāšanas epizodi bija sīkmanīgi izmantojis, lai izceltu savu stāža ziņā pieredzējušākā darbinieka statusu. Pēc īsa brīža policista pavadībā šķērsām pāri hallei viņiem tuvojās gara auguma plecīgs vīrietis. Riebīgā smaka komplektā ar ziņu, ka viņa firmā gājis bojā kāds darbinieks, bija likusi sārtumam atkāpties no viņa sejas. Taču, vēl pirms viņš paguva stādīties priekšā Piai, no sastinguma attapās sieviete, kas bija atradusi mirušo. Viņa pielēca kājās un ar neartikulētu žēlabainu kliedzienu metās pie sava priekšnieka, kurš vispirms viņu samulsis uzlūkoja, bet tad apskāva un mierinoši papliķēja pa kalsnajiem pleciem. Tikai ar maigu uzstājību Kemam Altunajam izdevās pierunāt šņukstošo sievieti palaist priekšnieku vaļā. Darbinieki, kuri drūzmējās hallē aiz norobežojuma, godbijīgi aplkusa. *WindPro* priekšnieks bija manāmi apjucis, taču turēja sevi rokās.

– Pia Kirhofa no Hofheimas kriminālpolicijas 11. nodaļas, tas ir mans kolēģis Kems Altunajs, – Pia stādījās priekšā.

– Stefans Teisens, – viņš atbildēja. – Kas ir noticis?

Teisena rokasspiediens bija ciešs un mazliet sasvīdis, ko varēja attaisnot ar lielo karstumu un satraukumu. Pia uzlūkoja viņu ar apbrīnu. Vismaz metru deviņdesmit garš un diezgan izskatīgs. Viņa skūšanās losjona rūgtenā smarža uz mirkli nomāca liķa smaku. Celiņā akurāti izšķirtie mati vēl bija mitri, kakla āda virs krekla apkaklītes viegli piesarkusi no skūšanās.

– Jūsu naktssargs Grosmana kungs acīmredzot gājis bojā nelaimes gadījumā.

Pia uzmanīgi vēroja Teisena reakciju.

– Tas ir briesmīgi. Kā... kas... es domāju... – Viņš apjucis aplkusa. – Ak Dievs!

– Sākotnējā apskate liek domāt, ka viņš ir nokritis pa kāpnēm, – Pia sacīja. – Bet vai mēs varētu turpināt sarunu citā vietā?

– Jā. Varbūt ieiesim manā birojā? – Teisens jautājoši uzlūkoja Piu. – Tas ir ceturtajā stāvā. Mēs varam izmantot liftu.

– Labāk ne. Mēs vēl gaidām ierodamies kolēģus no Kriminālistikas nodaļas. Līdz tam arī neviens nedrīkst ienākt ēkā.

– Un kā ar maniem darbiniekiem? – jautāja Teisens.

– Diemžēl šodien viņi varēs sākt darbu tikai pēc kāda laika, – Pia atbildēja. – Kad mēs būsim rekonstruējuši nelaimes gadījuma norisi.

– Cik daudz laika tas prasīs?

Vienmēr viens un tas pats jautājums. Un Pia vienmēr atbildēja vienu un to pašu.

– To es vēl nevaru precīzi pateikt.

Viņa pievērsās Kemam Altunajam.

– Kem, vai pateiksi, lai viņi man piezvana, kad kriminālisti būs ieradušies?

Bija savāda sajūta uzrunāt šo svešo vīrieti ar “tu”. Pia viņu tomēr vēl neuztvēra kā kolēģi. Varbūt viņa rutīnu izjuta smagāk nekā parasti arī tāpēc, ka vēl vakar ap šo laiku bija atradusies tik tālu projām. Pia pēkšņi iedomājās par Kristofu un ar īkšķi pieskārs pirkstā uzmauktajam gredzenam, ko vēl nebija pamanījis pat vērīgais Henings. Viņa labprāt būtu vēl mirkli kavējusies atmiņās par pēdējo Ķīnā pavadīto nakti, taču pamanīja, ka Teisens viņu nogaidoši uzlūko.

Kems atgriezās, un viņi sekoja *WindPro* vadītājam kādā pirmā stāva apspriežu telpā.

– Apsēdieties, lūdzu. – Teisens norādīja uz konferenču galdu, aizvēra durvis un nolika savu dokumentu koferi. Pirms apsēdās, viņš atpogāja žaketi. Neviena lieka grama tauku, Pia konstatēja, lai gan viņam varēja būt jau gandrīz piecdesmit. Droši vien katru rītu skrien, bet varbūt arī ir viens no tiem velobraucējiem, kuri pašā rīta agrumā ar kalnu divriteņiem traucas pa Taunusu. Pirmais šoks bija pārvarēts, Teisens mazliet atslāba, un viņa sejā pakāpeniski atgriezās krāsa.

– Kā es varu jums palīdzēt?

– Viena no jūsu darbiniecēm šorīt atrada Grosmana kunga liķi, – iesāka Pia un atcerējās, kā Teisens pirmīt bija mierinoši viņu apskāvis. Priekšnieks ar sirdi krūtīs. Simpātiju punkts viņam.

– Veidaueres kundze. – Teisens apstiprinoši pamāja ar galvu.

– Viņa ir mūsu grāmatvede un vienmēr nāk uz darbu ļoti agri.

– Viņa mums teica, ka Grosmana kungam esot bijušas problēmas ar alkoholu. Vai tas atbilst patiesībai?

Uzņēmuma vadītājs pamāja un nopūtās.

– Jā, tā bija. Viņš nedzēra regulāri, bet šad un tad pamatīgi norāvās.

– Vai tādā gadījumā viņš kā naktssargs nebija risks jūsu uzņēmumam?

– Njā. – Stefans Teisens izvilka pirkstus caur matiem un mirkli meklēja pareizos vārdus. – Rolfs bija mans klasesbiedrs.

Tas pārsteidza Piu. Viņa vai nu bija pamatīgi kļūdījusies, novērtējot Teisena vecumu, vai arī nāve un tai sekojošā trūdēšana lika Rolfam Grosmanam izskatīties daudz vecākam par saviem gadiem.

– Skolas laikā mēs bijām cieši sadraudzējušies, pēc tam izlaidām viens otru no acīm. Kad pirms dažiem gadiem kādā klases salidojumā es viņu atkal sastapu, biju šokēts. Sieva bija viņu atstājusi, viņš dzīvoja kādā vīriešu kopmītnē un bija bez darba. – Teisens nožēlas pilns paraustīja plecus. – Man kļuva žēl vecā drauga, tāpēc pieņēmu viņu darbā. Par šoferi un pēc tam, kad viņam atņēma vadītāja apliecību, par naktssargu. Gandrīz visu laiku gāja labi, viņš bija uzticams un nedzēra, kad bija darbā.

– Gandrīz visu laiku? – iejautājās Kems. – Ne vienmēr?

– Nē, ne vienmēr. Reiz es viņu pārsteidzu, kad pēc darījumu brauciena vēlu vakarā vēl iegriezos firmā. Viņš gulēja tējas virtuvē pilns kā mārks. Tad viņš trīs mēnešus ārstējās no alkoholisma. Pēc tam vairāk nekā gadu nav bijis nekādu pārkāpumu, un man šķita, ka viņš ir ticis galā ar dzeršanu.

Atklāti. Godīgi. Bez izskaistinājumiem.

– Viņš dzīvoja viens. Un nedēļu nogalēs te neviena nav, ja vien mēs neesam kāda projekta pabeigšanas karstajā fāzē, – Stefans Teisens sacīja. – Reizēm es iegriežos savā birojā sestdienās vai svētdienās, bet šajā nedēļas nogalē biju izbraucis. Rolfs... tas ir, Grosmana kungs... parasti beidz savu dežūru sešos no rīta un atkal atgriežas pulksten astoņpadsmitos.